

Vi har ikke valgt hinanden

Af Thomas Herman Søgaard, Aarhus d. 31/3-2023 - 7/9-2023

En byrde kan være tungere end en okse.
Skam og skyld er indviklet og vil helst kun vokse.
En tung kold sten i hjertet og min sjæl forsvandt,
dybt bag ligger en kraft, der går over de flestes forstand.

Jeg falmede væk og druknede, i kontroltabets mørke land.
Med en indebrændt vrede, der ødelagde hele min forstand,
jeg var helt alene, i overgrebs ensomme tidevand.

At sætte sig fri fra ansvar, frygt og skam,
fra et menneske der var så ondskabsfuld og iskold klam.
En ødelagt sjæl kan med tiden, finde en ny verden i farver,
friheden giver tilbage til omverdenen, så det brager.

Et sygt ondt menneske kan tage alt magt og ødelægge,
det ansvar burde alle ofre, kunne fralægge.
En krænker er som et kødædende monster,
for et offer er det umuligt, at noget kan blomstre.

En krænker tager alt magt fra sit offer,
den eneste udvej kan blive flugt, selvskade og stoffer.
Dette lukker for traumerne og at være et overgrebs offer,
men kan drive en så vidt, at man bliver et dødsoffer.

At finde den rette hjælp og sti er, som at gå i ensom gang,
for nogen bliver denne rejse umulig og livslang.
Livet kan blive så mørkt, at det mister alt blikfang,
der står man tilbage, med et helt knust vingefang.
og stemmen er livsløs, som en fugl uden sang

At sætte sig fri fra tvang, ansvar og skam,
burde efterlade omverdenen, i en rungende efterklang.
Et offer burde ranke sin ryg og blive skulderlang,
Når krænkeren overlades sin byrde, og alt det uden velklang.

At sætte sig fri kræver enorme styrker og kræfter,
der bruges mere vægt, end den stærkeste vægtløfter.
At betale sin prisen til en krænker, har enorme udgifter,
Der står et offer alene, uden nogen overgrebs stifter.

En krænker kan fralægge sig, alt ansvar og tvang,
tilbage står et offer med byrden, og en rejse ulidelig lang.
At skulle give alle mine krænkeres deres straffe,
burde smage evigt som, harsk indtørret gammel termokaffe.
Traumer er noget et offer, selv må bortskaffe.

At sætte sig fri fra krænkerens skyld og magt,
burde give genklang i omverdenen, med alt sin pragt.
At slippe alt frygt, ansvar, og skam,
sætter et offer fri fra det, som var så uhyggeligt og klam.

Min storebror var 19 år gammel, dette giver ingen "undskyld"
han var et familiemedlem, som ødelagde min barndoms uskyld.
Det var svært for mig, til ham at frigive tvang og skyld.
Hans usympatiske sind og øje, spredte en masse løgne,
som et psykopatisk monster, krævede han os helt nøgne.

Jeg var kun et lille uskyldigt barn, på 8 år,
min storebror rørte ved alt andet, end bare mit lår.
Det er noget jeg stadig ikke accepter og forstår,
stoffer på en lille dreng og blodskam der forgår.
I flashbacks ser jeg hvad der skete og hvor.

Der var min bror, med sin ulækre årede stive pik,
jeg glemmer aldrig, hans klamme onde liderlige blik.
Hans psykopatiske sind fysiske og psykiske overgreb begik,
det der skete var et sandt mareridt og traumer jeg fik.
Var dette virkelig prisen, for en storebrors omsorg,
når det indeni bløder og føles så dybt forkert, som hjertesorg.

Min næste krænker, var en fremmed gammel mand,
jeg var 11 år, fastfrosset og i en flugt på dybt vand.
Var som begravet dybt, i kold skærende glas sand,
ønskede kun hævn indeni, over denne klamme mand.

I 2 årtier overskrider krænkeres, mine grænser gang på gang,
føjte mig intet værd, andet end hvis det gjorde ondt, og var med tvang.
Jeg solgte min krop fra alderen 15 år, til bedste bud,
der gik 16 år før jeg endelig slap fri og helt ud.
Mit liv mistede alt sit åndefang og i misbruget jeg sprang.
Det var mig der blev gjort helt forkert, endnu en gang.

Selvom dybe traumer, skam og dårlige minder,
nok aldrig helt rigtigt, med tiden forsvinder.
Sætter jeg ansvaret fri og står tilbage som kampens vinder,
og inderste inde i min sjæl, roen jeg finder.

Jeg er et offer, en lille dreng, men også en voksen mand,
hvad alle mine krænkerer begik, går over min forstand.
Jeg har nu lagt tvang, ansvar, og skam til jer alle,
I vil aldrig mere kunne mig røre og overfalde.

At bære alle mine krænkeres byrder, skyld og skam,
gjorde min rejse vanvittig tung og kvælende lang.
Om mine mareridt helt forsvinder, er ikke til at sige,
jeg har også ro i sjælen, at sådan kan det blive.

Min sjæl har været de mørkeste steder,
derude hvor livet ikke, giver nogen glæder.
Mit sind har utallige gange, været på selvmordetsrand,
fandt min egen krop og sjæl, noget så uoverskuelig, ulækker og klam.
Det eneste jeg ønskede, var at give døden, et endegyldigt kram.

Da jeg satte sandheden fri og slap noget skyld og skam,
var det som at komme op, af en sort dyb mosedam.
Ville jo i virkeligheden ikke dø, og få det hele overstået,
Nu ud af mørket er jeg kommet, overlevet og opstået.

Fra at leve på løgne kommer sandheden nu til syne,
jeg er endelig kommet ud, af den tunge dystre mørke dyne.
Hvad der forgik var svært at rumme og sige til nogen,
for hvem kan forstå og lytter til seksuelle overgreb her på kloden.
Når det hele er så dybt lukket og jeg er druknet i floden.

Det er var ikke kærlighed, da det gjorde mest ondt,
det var en sand smerte indeni, som hvirvlede rundt.
Alt kan ændres i kroppen på et split sekundt,
og hele sjælen fast fryses og gør pisseondt.

Det er et sandt helvede, jeg har gennemlevet,
Mine krænkerer skal ALDRIG tilgives, det er sådan det er blevet.
På mange måder er jeg svag, usikker og ødelagt,
med det liv jeg har gennemgået og tilbagelagt.

Jeg har gennem mit liv overlevet med stor vilje og styrke,
et varmt hjerte som ingen kunne røre og myrde.
Jeg viste inderst ind, at jeg ikke skal bære demonernes byrde,
og at det ikke var i afgrunden, jeg skulle styrte.

Jeg har gået på de dystre veje, hvor ikke alle går,
og jeg overlevede kun lige, hvert eneste år.
Men nu er jeg lige, hvor jeg skal være og står.
Som et menneske der kom ud, af det dystre nattemørke,
livet må være hårdt, det lærte jeg, fra første overgrebs tavsheds tørke.

Jeg har nu en krop og en sjæl et roligere sted,
herfra gives mine krænkeres byrden, i et evigt farvel.
Min fortid bliver stille og roligt, til forståelse i min sjæl og øjne,
alle jer krænkeres retuner tilbage, med alle jeres overgreb og løgne.

Vi havde ikke valgt hinanden,
jeg siger nu "STOP! nej tak til jer, for fanden".
Jeg rejser mig, danser og drømmer for livet,
ser på min fortid, i hele perspektivet.
Nu er det min fremtid, jeg maler i farver på motivet,
jeg vil aldrig mere, tage mit liv for givet.

Jeg tænker, hvordan ser min fremtiden ud,
godt spørgsmål, jeg har ikke noget bud!
Jeg vil ikke bære de tunge demoner og byrder mer'
for lige nu er jeg stolt og det er ind i livslyset, jeg ser.
jeg nyder en dag af gangen, det er sådan det blir'

Her i digtets ende er der ord, jeg har brug for at sige,
jeg mærker endelig at sand kærlighed, er når vi står på samme stige.
En krænker er ikke selvvalgt, for vi var ikke menneske lige,
Derimod det selvvalgt, føles som det smukkeste himmelrige.
Fra dybt i mit hjerte til det selvvalgte, jeg tak vil prøve at sige,
For støtte, hjælp, omsorg og kærlighed uden lige.
Uden jer var jeg ikke kravlet op, af livets mørket lange stige.

Til min såkaldte "ældste storebror"

i mange år har jeg ladet vores veje skille,
At konfrontere dig, uden du tog ansvar, går aldrig for mig til spilde.
Dine årelange overgreb, er blevet til min indre styrkes kilde.
I hele min forstand, er du nådesløs ond og helt død for mig,
du er et sygt psykopatisk menneske, og jeg intet godt ønsker på din vej.
Du hele min barn og ungdom, alt fysisk og psykisk kun ville stjæle,
Du lærte mig aldrig at familie kærlighed, burde i livet sammen dele,
Nu hvor jeg er langt væk fra dig, her kan jeg endelig frit leve.

Til alle jer krænkere, overgrebs, og voldtægts forbryder,
I ødelægger mennesker, fra mig til jer, jeg højt udbryder,
I er syge kriminelle sjæle, som kun ondskab og ødelæggelse yder.
Gid I alle indså jeres dystre forbrydelser, og I forevigt dybt sammenbryder.
Der siges at man skal tilgive, for at lade sig løsrive,
Men virker det, når det er ansvaret, jeg vil bortgive?

Til alt
berøringsangst,
fordomme,
tabu,
ondskab og
låg på sandhedens ord,
hertil vil jeg højt og tydeligt sige,
jeg finder ingen frihed og styrke, i alt skulle indordne og tie.
for tabu er en tavshed, som er med til udbryde de indelukkede krige,
Men med åbenhed og samme sprog, kan vi fælles stemmer blive.
Ingen skal mere diktere og bestemme, at jeg sandheden skal tie.
For jeg går allerede op af frihedens farverige stige...